

Arrest

nr. 253 414 van 23 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. BLOMME en van advocaat M. MISSEGHERS, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2019 dient verzoeker een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 september 2020 wordt die aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de bestreden beslissing:

"Mijnheer de Burgemeester.

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2019 te 8920 Langemark-Poelkapelle werd ingediend door :

*B.. R. (...) (R.R.: (0)(...))
geboren te Saraqul op (...)1995
nationaliteit. Afghanistan
adres. (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan in België op 27.11.2015. Deze asielprocedure werd op 23.03.2018 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 09.08.2018 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de RVV, en dit op 12.12.2019. De duur van de asielprocedures - namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene verklaart dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking en dat de situatie er nog steeds onveilig is. Echter, betrokkene verwijst naar de algemene toestand in zijn land van herkomst maar hij legt geen persoonlijke bewijzen voor dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hij persoonlijk een risico loopt om onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een persoonlijk bewijs dient te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10/12/1984 betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkende zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere

vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Afghanistan geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de bewering betreft dat de belangen van betrokkene niet gebaat zijn bij een terugkeer naar Afghanistan om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aan toont welke belangen precies geschaad zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene verwijst wel naar zijn sterke sociale banden die hij zou hebben met België en zijn autochtone bevolking maar er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene niet aan toont dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Verder verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in bevoegd voor het land van herkomst van betrokkene. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Vervolgens meent de advocaat van betrokkene dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de burgemeester van de verblijfplaats. De v/et stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland," België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf". Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit enige ervaring heeft gehad met de strafrechter, er bij zijn weten geen strafonderzoek hangende is en hij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Vervolgens beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij om

zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Afghanen die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Tot slot vormt het feit dat betrokkene tewerkgesteld was evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedures niet waren afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de laatste asielprocedure werd afgesloten op 12.12.2019, is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sinds die datum vervallen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds november 2015 in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde en dat hij ten zeerste werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223; RvS 9 december 2009, nr 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zot zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in vijf middelen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3, 5, 8 en 13 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

"EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending art. 3 EVRM. Schending redelijkheidsbeginsel en verbod van discriminatie.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoeker onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat het niet opgaat zoals verweerder doet te gaan stellen alsof verzoeker zomaar naar het land van herkomst zou moeten reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl hij destijds een asielaanvraag heeft ingediend en tal van problemen heeft aangehaald om dewelke hij naar België is gevlucht.

Dat er bovendien moet opgemerkt te worden dat hij sedert 5 jaar in België verblijft en er tewerkgesteld is tot tevredenheid van diens werkgever.

Dat bepaalde termijnen in het verleden door DVZ werden aanvaard als een vermoeden van onmogelijkheid tot terugkeer minstens voldoende bewijs van moeilijkheden tot terugkeer en verzoeker zich in dit verband op een termijn van 5 jaar kan beroepen.

Dat het ingaat tegen het redelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie om verzoeker die thans in België sedert meer dan 5 jaar verblijft, niet toe te laten om deze aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en te eisen dat verzoeker al hetgeen hij de voorbije vijfjaar heeft opgebouwd, achter zich te laten, terug te keren naar het land van herkomst, een onzekere en onveilige toekomst tegemoet om dan daar een procedure in te dienen, op duizenden kilometers van hier vandaan, en dit op basis van redenen die zich situeren op het Belgisch grondgebied, zoals daar zijn verregaande integratie, tewerkstelling, langdurig verblijf.

Dat een vertrek uit België om een dergelijke aanvraag in te dienen bovendien tot gevolg heeft dat de redenen waarop regularisatie wordt toegekend, ten eerste worden ondergraven aangezien het verblijf van België zal onderbroken dienen te worden, de tewerkstelling moet worden stopgezet, de integratie zich niet verder kan manifesteren. Dat er van verzoeker niet kan verlangd worden dat hij daar alleen gedurende maanden zit te wachten op een antwoord, waarbij er in het verleden al gewezen werd op diens problemen maar waarbij dient opgemerkt dat tal van deze problemen tot op heden nog steeds actueel zijn. Dat in de bestreden beslissing geenszins op enige afdoende basis kon geargumenteed worden alsof er geen bijzondere omstandigheid aan de orde zou zijn waardoor verzoeker de aanvraag in België kan indienen. Dat er geenszins kan verwacht worden van verzoeker dat hij zou terugkeren naar het land van herkomst, alwaar geenszins de veiligheid van verzoeker kan gegarandeerd worden. Dat ook gezien deze bedreigende omstandigheden in het land van herkomst, naast de hierboven vermelde redenen van langdurig ononderbroken verblijf in België, diens tewerkstelling en verregaande integratie, aanvaard dient te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België kon worden ingediend.

Deze veiligheidsaspecten dienen gecombineerd met alle andere elementen zoals reeds aangehaald door verzoeker noodgedwongen leiden tot de vaststelling dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aan de orde zijn dewelke ertoe leiden dat verzoeker de aanvraag art. 9 BIS VW in België rechtsgeldig kan indienen.

Deze aanwezigheid op het Belgisch grondgebied en medegaande integratie en tewerkstelling en de mogelijkheid om onmiddellijk inkomsten te bekomen, dient als een voldoende buitengewone omstandigheid aanvaard te worden om de aanvraag in België in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden verzoeker zomaar naar het land van herkomst zou terugkeren om daar dan maanden te wachten op een antwoord op de ingediende aanvraag, omdat er niet aanvaard wordt dat de procedure art. 9 BIS VW in België kan ingediend worden, en zeker al niet in de huidige onzekere tijden door de COVID 19 pandemie, die maakt dat reizen in het algemeen ten eerste afgeraden wordt.

Dat gezien de ingeroepen redenen een onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dient weerhouden te worden in hoofde van verzoeker.

Dat ten onrechte door DVZ geen rekening is gehouden met al deze elementen die op datum van de indiening van de aanvraag art. 9 BIS VW en wat ook duidelijk blijkt uit de overwegingen zoals vermeld in de beslissing art. 9 BIS VW.

Dat in het verzoekschrift art. 9 BIS VW werd verwezen ondermeer naar het feit dat verzoeker in het verleden tewerkgesteld was, dat hij ondertussen verschillende jaren in België verblijft, dat hij door de problemen onmogelijk kan terugkeren, dat verzoeker geen problemen heeft noch met politie noch met gerecht.

Verzoeker meent dat zijn aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden.

Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat uit het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen art. 9 BIS VW die door verzoeker werd ingediend geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van de "standaardargumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn.

Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoeker zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden temeer deze aanvaard zijn geworden in gelijkaardige dossiers voor andere personen.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoeker werden aangehaald als langdurig verblijf, de sterke sociale binding met België en verregaande integratie en tewerkstelling werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals hoger reeds uitvoerig aangehaald.

Dat de Regularisatiewet weliswaar niet meer afdwingbaar is, maar toch alleszins een duidelijke aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheid al dan niet kan beschouwd worden, en dient vastgesteld dat verzoeker alleszins aan de criteria voldoen hetwelk werd gehanteerd in de regularisatieronde eind 2009.

Dat alsdan werd aanvaard dat mits voorlegging van een mogelijkheid tot tewerkstelling een verblijf van twee en een half jaar volstond tot het indienen van een ontvankelijke aanvraag art. 9 BIS VW en zelfs tot toekenning van de legale verblijfsstatus.

Dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom de zaak van verzoeker nu anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere personen die eveneens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen motieven. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, de situatie van hemzelf en zijn familieleden zowel in het land van herkomst als hier in België thans niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in het land van herkomst kan indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, waarbij er ondertussen meer dan 5 jaar is verstreken sedert diens eerste aankomst in België, met medegaande sterke integratie en jarenlange tewerkstelling., als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde

vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen 5 jaar de verzoeker is totaal verankerd er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid verzoeker is sedert verschillende jaren tewerkgesteld bij dezelfde werkgever. Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoeker zijn situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar AFGHANISTAN moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in zijn persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Er is geen enkele band van verzoeker meer met AFGHANISTAN in die zin dat hij nog nooit naar AFGHANISTAN is geweest in al die tijd sedert zijn aankomst.

VIERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 3 EN 5 EN 8 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING.

In AFGHANISTAN komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard. De situatie in AFGHANISTAN is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit AFGHANISTAN is in het algemeen is en blijft ook ernstig. Actueel zijn er tal van onveiligheidsfactoren in AFGHANISTAN, waarbij verzoeker destijds tal van problemen heeft ondervonden. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM. Dat verzoeker zijn problemen in het land van herkomst reeds herhaaldelijk uiteengezet heeft. Minstens is het zo dat deze situatie in AFGHANISTAN diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar mishandelingen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Dat er niet kan verlangd worden dat verzoeker die zich thans op enkele tientallen kilometers bevindt van het beslissingscentrum betreffende de aanvragen art. 9 BIS VW, nu eensklaps duizenden kilometers zou reizen om daar dan een aanvraag in te dienen en in onveilige omstandigheden meerdere maanden zou moeten wachten tot er een beslissing is tussengekomen. Er is bovendien niet enkel de moeilijkheden die verzoeker zal ondervinden, er is tevens de maandenlange afwezigheid op het Belgisch grondgebied, waarbij het bovendien niet zeker is dat er ook na al die tijd nog rekening zal gehouden worden met de voorheen bestaande integratie, het langdurig verblijf en de tewerkstelling, aangezien deze ondertussen maanden zullen voorbij zijn.

VIJFDE MIDDEL

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in AFGHANISTAN er een is waar verzoeker een reëel risico op bedreiging loopt gelet op hetgeen reeds in het verleden is gebeurd. Dat naar analogie met de rechtspraak inzake toekenning subsidiaire bescherming dient aangenomen te worden dat het volstaat om in het kader van een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst in het kader van een aanvraag art. 9 BIS VW, het volstaat aan te tonen dat er zich een zeker gevaar voordoet

indien niet persoonlijk dan minstens algemeen. Door zijn verleden zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar haar land van herkomst om daar een aanvraag tot legaal verblijf in België aan te vragen; Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden aangezien er anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De Raad merkt op dat verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid wanneer hij dient te oordelen over een aanvraag om machtiging tot verblijf die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de situatie van verzoeker, met de duur van zijn verblijf in België en met de aangehaalde integratie.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd aangaande de aangevoerde buitengewone omstandigheden:

“Betrokkene verklaart dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking en dat de situatie er nog steeds onveilig is. Echter, betrokkene verwijst naar de algemene toestand in zijn land van herkomst maar hij legt geen persoonlijke bewijzen voor dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hij persoonlijk een risico loopt om onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een persoonlijk bewijs dient te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Afghanistan geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de bewering betreft dat de belangen van betrokkene niet gebaat zijn bij een terugkeer naar Afghanistan om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst welke belangen precies geschaad zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.”

Verzoeker geeft er weliswaar blijk van te volharden in zijn standpunt, maar zonder dat hij dan de moeite neemt om in te gaan op de voorziene motivering en het onwettig of kennelijk onredelijk karakter hiervan met concrete argumenten aan te tonen.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij zijn verregaande integratie, zijn sociale bindingen en de behandelingsduur van zijn asielaanvraag ten onrechte niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie en het bestaan van sociale contacten in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De Raad kan verder niet inzien waarom de behandelingsduur van een asielaanvraag die werd afgewezen een belemmering zou vormen voor een vreemdeling om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De stelling van verwerende partij dat de door verzoeker aangevoerde integratie en de behandelingsduur van zijn asielaanvraag niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwerende

partij motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Tot slot vormt het feit dat betrokkene tewerkgesteld was evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedures niet waren afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de laatste asielprocedure werd afgesloten op 12.12.2019, is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sinds die datum vervallen. De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds november 2015 in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde en dat hij ten zeerste werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223; RvS 9 december 2009, nr 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker geeft niet aan in België een gezins- of familieleven te hebben. Hij beroept zich wel op een privéleven. Hij stelt dat hij al vijf jaar in België woont en er tewerkgesteld is.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene verwijst wel naar zijn sterke sociale banden die hij zou hebben met België en zijn autochtone bevolking maar er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.”*

Met het enkele feit van een verblijf van vijf jaar in België bleek nog niet dat verzoeker ook een privéleven in België had ontwikkeld dat onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd, en dat zijn verblijf dus steeds precair dan wel illegaal was, zodat ook niet blijkt dat een beschermenswaardig privéleven zonder meer diende te worden aangenomen. In ieder geval wordt benadrukt dat het verblijf dat verzoeker genoot gedurende zijn asielprocedures van precaire aard was en dat verzoeker zich hiervan bewust diende te zijn. Voor het overige was hij in illegaal verblijf. De vaste rechtspraak van het EHRM luidt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker stelt nog dat er sprake is van een *“verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld”*, minstens dat de *“afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord”*. Verzoeker verwijst hierbij naar de regularisatiewet van 22 december 1999 en de instructie van 19 juli 2009. Hij stelt dat de regularisatiewet van 22 december 1999 een aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheden zijn te beschouwen. Verder stelt hij alleszins te voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009. In de eerste bestreden beslissing wordt echter wel degelijk gemotiveerd waarom verzoeker actueel niet langer dienstig kan verwijzen naar de regularisatiewet van 22 december 1999 en de instructie van 19 juli 2009. Er wordt geduid dat de wet van 22 december 1999 een enige en unieke operatie was, waardoor de criteria voor verblijfsmachtiging zoals vermeld in deze wet niet van toepassing zijn op een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder wijst verweerder erop dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en de criteria hiervan dan ook niet meer van toepassing zijn.

Andermaal geeft verzoeker er weliswaar blijk van te volharden in zijn standpunt, maar zonder dat hij dan de moeite neemt om in te gaan op de voorziene motivering en het onwettig of kennelijk onredelijk karakter hiervan met concrete argumenten aan te tonen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij betoogt dat hoewel zijn verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, hij meent dat de elementen die hij toen heeft aangevoerd ook in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hadden moeten onderzocht worden gezien het verschillende voorwerp en de verschillende finaliteit van beide procedures. In ieder geval wijst de Raad erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing verwezen heeft naar het feit dat het verzoek tot internationale bescherming door de Raad werd geweigerd bij arrest nr. 230 151 van 12 december 2019. Indien verzoeker meent dat de algemene veiligheidssituatie zodanig verergerd zou zijn sedert het laatste arrest van de Raad waarin hem het recht op subsidiaire bescherming werd ontzegd, staat het hem vrij een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker voert aan dat er mensenrechtenschendingen zijn in het land van herkomst, dat de situatie er niet veilig is en dat verzoeker gezien zijn jarenlange afwezigheid een verhoogd gevaar loopt. Verzoeker staft deze beweringen niet. Hij doet niet meer dan louter verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan zonder dit concreet te maken. Hiermee wordt geen schending aangetoond. Om een werkelijke schending van de opgeworpen bepalingen aan te tonen, dienen er ernstige en zwaarwichtige gronden te zijn om aan te nemen dat er in het land waarnaar verzoeker mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico bestaat voor blootstelling aan folteringen of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen en dient dit te worden aangetoond met minstens een begin van bewijs. Verzoeker betoogt voorts dat de situatie heden in zijn land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. De Raad merkt ook hier op dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen die niet op zijn eigen situatie werden betrokken, en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die hem persoonlijk betreffen. Een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt niet dat in de regularisatiewet van 22 december 1999 nader wordt geduid wat al dan niet onder buitengewone omstandigheden is te verstaan. Er moet net worden aangenomen dat voor de toepassing van deze wet er niet langer een vereiste bestond om buitengewone omstandigheden aan te tonen, in tegenstelling tot hetgeen het geval is wat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft. Verzoeker toont, met zijn verwijzing naar de wet van 22 december 1999, dan ook niet aan dat er actueel sprake is van een andere, laat staan verkeerde, invulling van de discretionaire bevoegdheid. Er dient te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. In geen geval kan verweerder een aanvrager ontslaan van de wettelijke vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan ook niet dienstig aanvoeren dat ten onrechte “geen enkele motivering wordt gegeven waarom [zijn] zaak [...] nu anders dient te worden beoordeeld dan deze van vele andere personen die eveneens aan deze criteria voldeden en waarvan wel werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België”. Het gegeven dat in het verleden mogelijk personen zijn gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België zonder dat buitengewone omstandigheden werden aangetoond, betekent niet dat verweerder actueel de wet kan of moet miskennen. Voor elke voorliggende zaak dient verweerder individueel na te gaan of al dan niet buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, vooraleer kan worden overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. In een individuele beslissing tot onontvankelijkheid volstaat de motivering waarom in het voorliggende geval de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet aanvaardbaar zijn.

Verzoeker wijst nog op “vaste rechtspraak” dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België. Hij blijft evenwel in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens hem “vaste rechtspraak”. De Raad merkt verder op dat verweerder, waar hij de door verzoeker ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag ingeroepen elementen niet weerhoudt als buitengewone omstandigheden, als dusdanig niet verwijst naar het gegeven dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoeker werden geweigerd. Inzake de verschillende als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen werd steeds een afzonderlijke, concrete motivering voorzien die los staat van of zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat de verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. Inzake de ingeroepen elementen van integratie die werden opgebouwd tijdens de duur van het verblijf in België wordt zo bijvoorbeeld geoordeeld dat het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor verzoeker niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere

procedure en dat deze elementen slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Ook waar verzoeker zich beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst verwijst verweerder als dusdanig niet naar de eerdere procedures om internationale bescherming. Hij stelt wel vast dat verzoeker in dit verband geen begin van bewijs naar voor bracht dat hij persoonlijk enige concrete vrees dient te hebben. Er wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. Verzoeker gaat er dan ook ten onrechte van uit dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden zouden worden afgewezen onder verwijzing naar de negatief afgesloten verzoeken om internationale bescherming en omdat deze aldaar reeds zouden zijn beoordeeld. In tegenstelling tot hetgeen hij thans betoogt, werd voor elk van de ingeroepen buitengewone omstandigheden onderzocht of zij aanvaardbaar zijn, en de voorziene motivering beperkt zich geenszins tot een verwijzing naar de afgewezen verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de motivering zoals deze wel werd voorzien.

Verzoeker herhaalt nog dat het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure “*gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk*” is en dat dit het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent. In dit verband oordeelt verweerder in zijn beslissing dat verzoeker zulks niet concreet aantoonde. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. De Raad merkt op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, op zich inderdaad niet impliceert dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat verweerder zich zou beperken tot de standaardargumentatie dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Voor elk van de ingeroepen elementen wordt specifiek en afzonderlijk gemotiveerd waarom er van een buitengewone omstandigheid geen sprake is. Verzoeker toont niet aan dat een door hem in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij toont ook niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Er blijkt niet dat verweerder ten onrechte niet reeds is overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Ook een schending van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM blijkt niet.

De vijf middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC